

KOVÁCS ISTVÁN

Romvárosok csönd-elégiája

*Romvárosok
csönd-elégiája,
a romok labirintusában vonulók
lépésnyi gondolatjele...
Ritmus-gondok,
ahogy az előtte és a mögötte
szét-szétválnak,
hogy megbotolva összeérjenek.
A derékba tört fordulókban
gépies búcsú a pillanattól,
mely nyílegyenesen villanna tovább...
s lesz lidércfény-bányaszlámpa,
lila dudor
az idő homlokán.*

*Látó romokra dermedt alkonyat:
nyers jövőkép és farkasvak erő,
a bronz végtelen
egy ponton kikalapált maszkja,
ijesztő és ijesztegető...
Csak bukott angyalként
ölthetnéd magadra.*

*Vonulnak ők,
s velük mi is kiúttalanul,
le senki sem maradhat –
mondod:
itt mindenki egyként
zihálón-hörgőn a másikunk.*

*Ki az eltévedtek sorsát
beteljesülni várja,
s tanácstalan arcába
emlékeinek örvénytajtékja csap,
nézzen
a füstoszlopokkal aládúcolt égre...
Eldobott csikk a felhő-sárban.
Fölnyúl érte
egy kéz,
s ingaként adja előre, hátra:
szótlan,
utolsó szippantásra.*

*Aztán a csönd...
A csönd elégiája.*